ANUL VII. - No. 8
15 Februarie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VII. — Nr. 8

Cluj, 15 Februarie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Din Maramureşul încătuşat

La 24 Ianuarie, organizaţia L. A. N. C. din comuna *Ieud*, judeţul *Maramureş*, hotărîse sfinţirea steagului nostru, cu participanţi din comunele învecinate şi delegaţi din partea Clujului. Delegatul nostru s'a putut strecura prin vigilenţa celor 50 de jandarmi puşi să taie ori-ce comunicaţie între Ieud şi restul lumii: judeţ şi ţară.

Prietenii noştri din comunele apropiate, printre cari numărăm pe preoţii *A. Berinde* şi *I. Dimitrescu* din *Borşa*, au fost opriţi în drum şi obligaţi să se întoarcă de unde au pornit.

Dacă 50 de jandarmi au operat numai în Ieud, înţelege oricine ce mobilizare de forţe administrative va fi avut loc, spre a opri propaganda cuzistă: jandarmi, notari, primpretori ,prefect, director al Ardealului, ministru de interne al Regatului, cari de cari mai speriaţi, mai pripiţi şi mai zeloşi, operând cu ordine telegrafice şi telefonice, înfiinţând noi posturi de observaţii pentru jandarmi şi ţinând trupe cu arma la picior, cu toţii, şi-au coordonat forţele spre a împiedeca, cu orice preţ, sosirea subsemnatului în satul Ieud, unde cu insistenţă am fost chemat[1]).

Tot aparatul administrativ al unui judeţ scuturat din somnolenţa obişnuită a inerţiei pentru a opri, a combate, a zdrobi: ce? *lumina nebiruită a adevărului!*

„*L. A. N. C. în Ieud.* Ieudenii — toţi fruntaşii satului, chiar şi primarul, pregătesc pe ziua de 24 Ianuarie c. o mare întrunire, pentru sfinţirea steagului L. A. N. C. Vor participa delegaţii de ţărani din toate satele vecine. Tot atunci va sosi dela Cluj ilustrul profesor univ. *I. C. Cătuneanu.* Este aşteptat cu mare înfrigurare de toată *Valea-Izei*“.

[1]) Reproduc următoarea notiţă din „*Gazeta Maramurăşană*“, No. 4 din 22 Ianuarie 1931:

Sunteţi ridiculi, domnilor, în neputincioasa Dv. sforţare! Poţi reduce în pulbere materia brută prin brutalitatea mijloacelor materiale; dar adevărul nu-l poţi desfiinţa trăgând cu puşca în el! Acesta este numai un mijloc de a se face de râs bietul puşcaş şi a aduce, în acelaş timp, adevărului, o splendidă aureolă de lumină. Adevărul persecutat orbeşte prin strălucirea lui crescândă şi devine luceafărul ce călăuzeşte mulţimile suferinde.

Poţi D-ta, Domnule Director al Ardealului, să izolezi Maramureşul de restul ţării printr'un desiş de baionete, prin care nici pasărea să nu străbată, nu vei isbuti însă nicidecum să încătuşezi sborul ideilor cuziste. Ele trec imperceptibile peste bariera artificială de jandarmi, şi cei d'intâiu pe care îi cucereşte sunt tocmai paznicii D-tale.

Zadarnică trudă de a opri marşul triumfător al unei idei în care nu găseşti nici ură, nici îndemn la agitaţii, nici sămânţa dezordinii, ori a învrăjbirii, ci pretenţia legitimă de a asigura Românului întâietatea în ţara, pe care el singur din volbura însângerată a veacurilor a scos-o la limanul unităţii politice şi numai el singur în viitor o va apăra cu preţul vieţii. Această pretenţie a noastră, a L. A. N. C., se confundă în trecut cu întreaga noastră sbuciumată istorie, stăpâneşte în prezent toate fibrele dezinteresate ale conştiinţei româneşti, şi nutreşte aspiraţiile noastre de viitor.

Este sufletul unui întreg neam, trezit la realitate, care îşi strigă, prin organul L. A. N. C., dreptatea lui călcată în picioare.

In adevăr, nicăeri mai deplin, mai batjocoritor, mai revoltător, dreptatea neamului nostru nu a fost atât de sfârtecată şi terfelită ca în Maramureşul, descălicător lor de ţară.

Au trecut 12 ani dela Unire, în care timp a avut loc în ţara întregită cea mai adâncă prefacere pe care o cunoaşte istoria Europei şi anume: *reforma agrară,* cu exproprierea şi împroprietărirea, dând în fine acestui neam românesc, atât de impilat şi oropsit în trecut, o bună parte din pământul ţării, spre a-l ridica, prin bună stare, la locul ce i se cuvine ca cetăţean al patriei lui întregite. Acesta a fost gândul bun al legiuitorului.

Vine aplicarea reformei agrare: şi se înfăptueşte astfel, încât, în Maramureş, judeţ de munte, ţăranul român, el locuitorul de baştină, nu are păşuni: nu-şi poate deci ţine turme de oi, nu se poate hrăni din acest isvor de bogăţie, necum înstări.

Păşunile, cu stânele, cu oile, cu brânza, aparţin cui? Jidanilor, pe cari executanţii reformei agrare, de sub regimul românesc, nu i-a scos din posesiunea munţilor, dobândiţi prin fraudă, nici acum când legea le dă puterea să-i exproprieze!

Aceasta este cea mai revoltătoare ticăloşie de care s'au făcut vinovaţi, *toţi câţi s'au perindat la putere* în numele celor trei partide de guvernământ *dela 1919—1931.* In loc să aplice reforma agrară, cu dreptate faţă de Români, au favorizat pe Jidani!

Această ticăloşie, ucigătoare de neam, L. A. N. C. nu o va tolera: ***va cere şi va impune, la timpul său, revizuirea aplicării reformei agrare*** spre a se da ţăranului ***moroşan*** partea ce i se cuvine, după lege, pe care Jidanii, în complicitate cu politicianii venali, au călcat-o.

Maramureşul este un judeţ plin cu cele mai bogate păduri de brad, şi toate aceste bogăţii nu aparţin Românului de baştină, ci veneticului Jidan şi acum în ţara întregită, după ce s'a aplicat reforma agrară! Acolo stăpânul jidov al pădurilor întrebuinţează pe băştinaş ca *rob* la tăierea şi căratul lemnului, pentru o plată minimă, pe care i-o pune în compensaţie pentru **hrană**

şi băutură dela cantina jidovească. aşa încât bietul Român, la sfârşitul săptămânii, nu duce nimic acasă, unde familia-i piere de mizerie fiziologică: nemâncată, neîmbrăcată, neîncălzită.

Politiciani din cei 12 ani de guvernare românească, cari sunt măsurile ce aţi aplicat spre a combate uciderea sistematică a fiinţei noastre etnice, de către Jidani, în felul mai sus arătat?

In Maramureş domneşte cea mai cumplită mizerie, din cauza lipsei de lucru, din cauza lipsei de organizaţii cooperatiste, din cauza cametii jidoveşti, care a ajuns la limite fantastice; *va întreb, politiciani din cei 12 ani de guvernare românească, ce aţi făcut voi, prefecţi, deputaţi şi senatori, cu oarecare* „trecere“, *ce aţi făcut voi foşti şi actuali miniştri, fiind în exerciţiul puterii, ce aţi făcut pentru a da de lucru unei populaţii, care atât aşteaptă, să lucreze, nu să întindă mâna ca cerşetori; ce aţi făcut, ca operă cooperatistă, spre a scăpa pe băştinaş din ghiara celui mai feroce cămătar pe care îl cunoaşte istoria lumei, din puterea Jidanului?*

Domnilor diferiţi prefecţi din 1919—1931, făcut-aţi o statistică locală, din care să rezulte sporul populaţiei jidoveşti dela 1919—1931, intrată prin pradă din Cehoslovacia, spre a vă da seama de cotropirea crescândă la care se expune neamul nostru, şi de completa lui înăbuşire economică, după care fatal vine şi extincţiunea etnică?

Domnilor diferiţi prefecţi din 1919—1931, cum de aţi tolerat şi toleraţi, ca ajutorul, pe care, — sub formă de cereale, îl trimite guvernul român populaţiei româneşti în demic înfometate, ca aceste cereale să ajungă în mâna ţăranului din Maramureş de două ori mai scump decât preţul dela Satu-Mare?

Şi hrana de mizerie, trimeasă ca ajutor, se fac afaceri, prin intermediarii jidani, oploşiţi şi ocrotiţi de autorităţile române?

Şi cu acest trist prilej admiteţi, domnilor prefecţi, să se jupoaie ţăranul nostru?

Oare v'aţi întrebat domnilor diferiţi prefecţi dintre anii 1919—1931, care este numărul cârciumelor oficial admise, şi al cârciumelor clandestine, toate, şi unele şi altele, ţinute de Jidani, *spre a vă informa asupra stării sanitare şi morale a populaţiei de baştină şi în urmă a impune măsurile administrative şi poliţieneşti necesare?*

Ori, puţin vă pasă, simpli lefegii ai statului, că neamul din care vă trageţi, piere otrăvit sistematic, sub ochii voştri, prin alcoolul jidovesc!

Poate vă trece prin minte a răspunde: că nu aveţi atribuţia legal definită, de a vă amesteca?

Atunci ce face un prefect, dacă nu poartă grija vieţii populaţiei administrate, când bietul norod se stinge de foame şi alcoolism? Semnează hârtii şi atâta tot? ori ţese intrigi politice spre a-şi răpune adversarii?

Aceste rânduri nu sunt decât ecoul întrebărilor, puse cu ascuţişul suferinţii şi al indignării, din partea bieţilor Români, părăsiţi, oropsiţi, daţi pe mâna Jidanilor, de politiciani, cari şi-au vândut conştiinţa şi moştenirea din străbuni pentru un blid de linte.

Când aşa se prezintă situaţia în Maramureş, şi noi din L. A. N. C. suntem singurii care avem energia morală să o denunţăm, arătând cu degetul, în văzul publicului, pe cei vinovaţi, pe politicianii întovărăşiţi cu Jidanii cotropitori şi paraziţi, se mai poate oare cineva mira dece întreg Maramureşul întinde braţele spre noi, ca orbul către minunea luminei?

Noi L. A. N. C. i-am rămas singura nădejde. Glasul nostru îl aşteaptă şi-l ascultă.

Şi trebue să crezi Domnule Director al Ardealului, că acest glas, a pătruns de mult prin desişul baionetelor, plantate de D-ta la graniţele judeţului.

Glasul nostru nu este străin în Maramureş; nu e marfa proastă de import a propagandei uscate şi false din acţiunea politică a partidelor jidovite; glasul nostru izvorăşte din adâncul suferinţelor, acolo trăite, în fosta ţară a lui Dragos-Vodă, şi este purtat pe tot întinsul ţării, prin bărbăţia noastră, care însufleţită de o înaltă credinţă, nu cunoaşte obstacole.

Puterea noastră este dreptatea şi adevărul, cari vor birui ticăloşia politicianilor, făcând naţia românească stăpână în casa ei.

I. C. CĂTUNEANU

Şi nu reacţionează nimeni?

Şi opinia publică îşi pune, tot mai înfrigurată, această întrebare, pe care noi suntem datori s'o aducem la cunoştinţa conducătorilor, pentru ca ei să-i dea răspunsul cuvenit.

Cum? Clientela politică se îmbogăţeşte pe ruina neamului? Şi nu reacţionează nimeni? Cum? Ni se pune ţara la mezat, şi ni se umileşte demnitatea naţională, şi se lovesc aceia cari cer dreptul la viaţă, pânea, *şi se înăbuşă glasul Românilor cari vestesc comandamentul istoric, că România trebue să fie a Românilor, dar se încurajează străinii cari ne cotropesc pe nesimţite ţara? Şi nu reacţionează nimeni...? O, se înşeală amar străinii şi înstrăinaţii cari cred că orice simţ de viaţă, şi de morală şi de demnitate naţională s'au stins din noi, şi că ei pot să ne ducă la tăeae ca pe o turmă de animale fără conştiinţă!*

Sunt multe începuturi de reacţiune. Dar împrejurările ne cer urgent o mai hotărâtoare lămurire a adevărului, pentru grabnica salvare a patriei.

Şi iată adevărul: să înceteze îmbogăţirea clientelei politice pe ruina neamului: să fie neîntârziat un guvern de oameni nu numai pricepuţi şi muncitori, ci încă şi mai ales verificaţi în trecutul lor de cinste şi patriotism. Să nu se mai pună ţara la mezat, şi să nu se mai înjosiască demnitatea naţională, şi să nu se mai îngădue să ne cotropiască străinii ţara.

SĂ SE CONTROLEZE AVEREA CLIENTELEI POLITICE, IMBOGĂŢITĂ PE RUINA NEAMULUI, ŞI SĂ SE REDEA PATRIEI CE ESTE AL PATRIEI. SĂ SE RESTABILEASCĂ VALORILE. SĂ FIE PUS FIECARE LA LOCUL LUI. SĂ INCETEZE IMORALITATEA ŞI STRĂINISMUL!

Să se aplice îndată fierul roşu la cangrenă. Şi astfel, curăţiţi de imoralitate şi străinism, să facem un suprem apel la toţi Românii, ca să-şi dea toată contribuţia lor, pe viaţă şi pe moarte, pentru salvarea patriei. Şi apoi, fără întârziere, să se pună în valoare toate bogăţiile ţării. Să fie o mobilizare de muncă, de morală, de demnitate naţională, o mândră armată constructivă, pentru mântuirea neamului.

Dar mai întâi, trebue să fie guvernul cu autoritate morală, care poate să ceară dela naţiune suprema jertfă.

Şi nu reacţionează nimeni pentru împlinirea acestor sfinte gânduri?

Astfel, se aude tot mai îngrijitor

glasul opiniei publice. Şi este tot mai mult timpul unui hotărîtor răspuns.

MARIN ŞTEFĂNESCU,
Profesor universitar — Bucureşti,
Preşed. asoc. „Cultul Patriei“.
(„Universul“, 6. II. 1931.)

L. A. N. C., atât prin doctrina şi programul ei, cât şi prin lupta ce duce de-atâţi ani, este de perfect acord cu adevărul cuprins în apelul d-lui prof. univ. M. Ştefănescu, adevăr nerecunoscut şi pentru care nu vrea să lupte niciunul din partidele politice.

—

Adevărul asupra dezordinelor dela Rădăuţi

Referitor la Congresul L. A. N. C. din Rădăuţi, ţinut Duminică 1 Februarie 1931, cu care ocazie guvernul a găsit de bine ca însuşi să facă dezordini, iar celelalte partide politice să invidieze succesul formidabil al L. A. N. C., ziarul „Ordinea“ publică relatări date de dl. Dr. V. Trifu, Preşedintele Tineretului L. A. N. C. — Bucureşti, prezent la acel congres, din cari relatări reproducem:

. . . .

„La 9.30 au sosit venind cu automobilul dela Dorneşti, dr. Trifu, prof. Cârlan, prof. Huţan şi avocat Tcaciuc. Imediat au fost conduşi la poliţie, unde li s'a pus în vedere că este interzis congresul.

Cu acest prilej s'a observat că autorităţile sunt ferm hotărîte să împiedice întrunirea. Pe lângă şeful poliţiei se găseau în cabinet un locotenent, un sublocotenent şi secretarul prefecturii *Clipa*.

Delegaţii mai sus notaţi au mers la locuinţa d-lui Robu, unde soseau călări săteni anunţând oprirea oamenilor, de către trupe călări.

Totuş după aproape o oră sosesc în coloană de marş, în perfectă ordine, cu steagurile în frunte 2000 de săteni cari au rupt cordoanele, deşi avuse în faţa lor, patru cordoane de soldaţi călări şi *POMPA AUTOMOBIL CU CARE FUSESERĂ UDAŢI PÂNĂ LA PIELE.* Printre ei se găseau opt răniţi.

După 10 minute soseşte altă coloană de 1500—1600 de oameni, cari rupseră cordoanele la altă barieră.

In sfârşit în acelaş mod, vin în total vre-o 7000 de oameni cari umplu curtea casei d-lui Robu şi locurile învecinate păstrând o ordine admirabilă şi un entuziasm delirant.

Toate trupele se masează în ultimul punct rămas închis sătenilor, şoseaua dela Satu-Mare, unde s'a dat o bătălie crâncenă.

Pompa de apă era condusă personal de secretarul prefecturii: *Clipa*.

. . . .

Un tânăr Gh. Popescu, student la electro-technică în străinătate, un elev, cum susţin autorităţile, a fost călcat în picioare cu calul de către un ostaş care are pe faţă o cicatrice mare. Trupul rănitului cu fruntea spartă a fost apoi udat din belşug cu apa pompei-automobil.

Ingrozit de cele ce văzuse, dl. lt.-colonel Stavrescu a determinat probabil pe primul procuror Mândreanu să meargă să liniştească lumea de frica unei reacţiuni legitime.

In momentul când în curtea dlui Robu se citea o telegramă către M. S. Regele, în faţa oamenilor descoperiţi ca pentru rugăciune, au sosit d-nii colonel Stavrescu, procuror Mândreanu, şi un domn acoperit cu blană.

Colonelul a cerut fruntaşilor cuzişti să meargă să discute ceva.

Imediat s'au delegat d-nii Robu, Trifu, Huţan, Tcaciuc şi Cârlan ca să vorbească cu autorităţile.

Deodată însă lumea observă cine e domnul îmblănit şi o revoltă formidabilă se produce.

„LA MOARTE, HOŢUL, LA MOARTE TICĂLOSUL!“

Era deputatul ţărănist Percic, care, cu o inconştienţă uluitoare se aventurase să provoace furia unor omeni deja peste măsură revoltaţi.

Numai graţie autorităţii dlui Robu a putut scăpa acest imbecil, care acoperit de fruntaşii cuzişti a fost scos viu dintre săteni.

D-nii col. Stavrescu şi procuror Mândreanu au cerut să li se dea asigurarea că oamenii nu vor încerca să se răzbune şi că vor porni spre casă liniştiţi. In schimb, au dat autorizaţia pentru ţinerea congresului.

Cu lacrimi în ochi, d. Robu le-a răspuns:

— *„Dar de ce abia acum după schingiuirea unor oameni nevinovaţi?“*

La plecare, mulţimea imensă ce avusese atât de suferit din partea autorităţilor civile şi militare, a ovaţionat pe cei doi reprezentanţi ai acestor autorităţi.

S'a ţinut congresul. Au vorbit d-nii Robu, docent dr. Trifu, profesori Huţan şi Cârlan, avocat Tcaciuc.

La sfârşit, cu mâinile spre cer, sătenii au jurat credinţă Ligii A. N. C. şi că se vor întoarce cuminţi acasă.

Fruntaşii au mers să vadă pe tânărul Popescu, căruia i se înfundase în creer frontalul rupându-i nervul optic drept şi distrugându-i ochiul. Era în comă.

Oamenii din Satul-Mare, risipiţi pe câmp, încep să vină să istorisească măcelul. Răniţii sunt ascunşi de autorităţi; un cadavru a fost deasemeni dosit.

Dacă nu ar fi fost autoritatea extraordinară a fruntaşilor cuzişti asupra sătenilor, oraşul Rădăuţi ar fi fost nimicit din pricina provocărilor inutile ale unor conducători inconştienţi ai regimului infam ce duce Ţara la pieire“.

. . . .

2 Febr. 1931.

Dr. V. TRIFU
— Bucureşti. —

L. A. N. C. — jud. Câmpulung (Bucovina)

Congresul judeţean al L. A. N. C., care urma să se ţină în 15 Februarie a. c., se amână. Data se va anunţa la timp.

*

Organizaţia judeţeană a înaintat un raport *D. Preşed. Suprem* al L. A. N. C., prin care arată situaţia Ligii în judeţ şi samavolniciile autorităţilor locale, în frunte cu pref. C. Păcuraru, care dezlănţue o prigoană sălbatecă împotrivă L. A. N. C.

*

Conform hotărîrii din adunarea L. A. N. C. ţinută în Cernăuţi la 3 Ianuarie 1931, la care au participat preşedinţii şi delegaţii judeţeni ai L. A. N. C. din Bucovina, nordul Moldovei şi nordul Basarabiei, organizaţia noastră invită toţi capii de organizaţii comunale — jud. — Câmpulung — şi prietenii noştri, să sprijinească şi să răspândească organele centrale: *Apărarea Naţională* — Iaşi, Codrescu 3, *Infrăţirea Românească* — Cluj, str. Bob 7 şi *Acţiunea Română* — Bucureşti, str. Carol 9.

Rădăuţi, 2. II. 1931.

Corespondenţa din Rădăuţi

Impozant congres cuzist la Rădăuţi. — Impiedecări nechibzuite a guvernului »ţăranilor« degradează autoritatea morală a armatei. — Un student mort, invalizi şi ţărani răniţi. — Se cere mazilirea guvernului tiran. — 10.000 participanţi

Cetăţenii pacinici şi în special blânzii şi credincioşii ţărani ai acestui ţinut, au băut păharul amărăciunei până la fund, în ziua de 1 crt. când s'au prezentat cu steaguri treicolori cu svastică, sfinţite de preoţi, la Rădăuţi, pentru a lua parte la congresul cuzist, aducând înainte de toate „guvernului jidanilor" jertfa de tineri tăieţi pe rugul demagogiei naţional-ţărăniste şi coaste rupte de ţărani invalizi, cari şi-au făcut datoria în timpul răsboiului întregirei neamului.

Dl. Nichifor Robu, preşedintele organizaţiei L. A. N. C. a anunţat din timp ţinerea congresului cuzist la Rădăuţi, pe ziua de 1 Febr. a. c., solicitând şi prealabila aprobare [1]) dela prefectul judeţului, care este tânărul „voinic" Ilie Vişan. Două săptămâni s'a aşteptat aprobarea, care însă a fost răspinsă de d. ministru a ţăranilor, rezultat, comunicat abea în ajunul congresului, deci într'un timp prea scurt, când oprirea nu mai putea fi comunicată conducătorilor ligei A. N. C. la sate.

In faţa ordinului de oprire a congresului, autoritatea politică locală a rămas uluită, d. prefect, căruia i-să năzărea măcelul dela Suceava s'a adresat telefonic directoratului ministerial din Cernăuţi, cerând instrucţiuni, cari n'au mai sosit, fiind că şi acolo merg treburile spre anarhie.

CONSFĂTUIREA DELA PREFECTURA DE JUDEŢ.

In grabă a fost conchemată o consfătuire în cabinetul d. prefect Iliuţă Vişan, la care au luat parte unchiul Pintea Teleagă, poliţaiul oraşului, apoi d. procuror *Adolf Zettel,* zis *Mândreanu* [2]) ; d-nii Colonel P. G. Gheorghiu, comandantul garnizoanei şi Lt.-Col. Stavrescu, comandantul divizionului artilerie cu Căpitan Isopescu dela jandarmi. Aici s'a hotărît împiedecarea ţăranilor de a intra în oraş, instalându-se cordoane de armată la toate intrările.

INAINTAREA CONGRESIŞTILOR SPRE ORAŞ.

In dimineaţa zilei de 1 Febr. la orele 9 au început a sosi masse de ţărani călări, cu sănii şi pe jos, care isbindu-se de forţa armată, conducătorii cuzişti au rugat intrarea liberă în oraş garantând pentru buna ordine. Totuşi autorităţile au dat ordin armatei să opună rezistenţă, măsură, care a provocat exces de zel în ambele tabere, mai cu seamă la barierele străzilor Iuliu Maniu şi Regele Ferdinand. Cordoanele de armată din divizionul 2 artilerie au fost rupte de către Horodniceni—Vicoveni, circa 2000 ţărani, cari au înaintat în centrul oraşului în bună ordine.

Armata a format o nouă regrupare lângă biserica românească pentru a opri convoiul, să nu ajungă la casa d. Robu. In acest scop prefectul a ordonat pompierilor să iasă cu proaşca automată, ca ţăranii pacinici să fie udaţi pe un ger de — 15°. Furtunul a fost manipulat personal de către secretarul poliţiei locale — un doctor în drept dela Cluj — numit *Clipa,* care îl făcea pe pompierul.

Acest procedeu a revoltat pe toţi bunii români în momentul când s'a produs învălmăşala teroristă condusă de către d. Căpitan Sefian, de origină turc, care a dat ordin de atac. Ţăranii au fost măceleriţi cu copitele cailor şi cu paturi de puşcă în mod grozav. Vrednicul român farmacist Vasile Iasinteiei, văzând măcelul aplicat ţăranilor pacinici s'a simţit atât de indignat, că a dat chiar o telegramă de protest ministrului ţăranilor, rugând să deie ordin subalternilor săi tembeli să înceteze cu sălbătăciile teroriste.

CINE A FOST RĂNIT.

In busculada dela biserica ortodoxă rom. a fost rănit grav de către un soldat tânărul Gh. Popescu, elev la şcoală tehnică din Paris, apoi invalidul Ion Popescu din com. Straja. Ambii au fost transportaţi la spital, elevul a căzut în comă. Au mai fost grav răniţi şi alţi vre-o 30 ţărani din Satul-Mare şi alte comune, aceşti fiind şarjaţi de caii militari, sub comanda unui tânăr sublocotenent numit Nicolau.

DUPĂ VĂRSĂRI DE SÂNGE APROBAREA CONGRESULUI. — ZDRUNCINAREA AUTORITĂŢII MILITARE. — PĂŢANIA UNUI DEPUTAT NAŢ.-ŢĂR.

Evenimentele fiind comunicate la centru, ministerul de interne a dat aprobarea telegrafic pentru ţinerea congresului. In acelaşi timp ţăranii fiind foarte agitaţi s'au prezentat la casa d. Robu, d-nii procuror Mândreanu, colonel Stavrescu şi deputatul Percec, comunicând că congresul este aprobat, cerând dela conducătorii cuzişti garantarea ordinei. Mulţimea zărindu-l pe Percec s'a înfuriat în aşa fel, că dacă nu intervenea d. Robu, alesul naţiunei avea să fie linşat. Dl. Percec a fost huiduit in mod infam cu cu cuvintele „hoţule, mincinosule, troglodit" etc. Apoi congresul s'a

[1]) „Prealabila aprobare" nu este necesară. Este suficientă încunoştiinţarea autorităţii. L. A. N. C. respinge cu indignare calcarea de lege, pe care hipocriţii dela guvern o săvârşesc în contra unei organizaţii politice care va impune dreptul ei de a fi tratată în mod egal cu celelalte organizaţiuni politice, după cum partidele politice nu pot fi oprite a-şi ţine congresele lor, tot astfel şi L. A. N. C. pretinde acelaşi regim: nu poate fi supusă unui regim excepţional.

Orice încercare în viitor, de a se calca legea, cum s'a făcut la Rădăuţi, va aduce fatal ciocniri, pentru că poporul român nu înţelege să i se răpească drepturile garantate prin Constituţie, de autorităţi inconştiente, mânate din umbră de Jidani.

I. C. Cătuneanu.

[2]) Dacă şi-a schimbat numele trebue să fie: Jidan, pentru că numai Jidanii operează cu această *escrocherie* de a-şi ascunde, sub nume creştine, originea de care se ruşinează.

ținut în bună ordine, fiind deschis de către d. N. Robu preș. Ligei A. N. C., vorbind d-nii Dr. Trifu prof. univ. București; prof. Huțan Cernăuți; prof. Gh. Cârlan Suceava și avocatul Tcaciuc din Storojineț, cari expunând programul ligei, au cerut îndepărtarea guvernului jidănit cum și a prefectului Iliuța Vișan, omorîtorul țăranilor nevinovați.

Inainte de închiderea congresului s'a expediat o telegramă de devotament M. S. Regelui, una de protest ministerului de interne, cari ar fi fost sequestrate la poștă de către autorități. Despre această violare a secretului corespondenței și abuzului de putere criminal va putea da relațiuni exacte, cinstitul căpitan de jand. Modest Isopescu, care a fost însărcinat la această faptă odioasă de către prefectul de județ, cum și noul dirigente al poștei d. Emil Ibanek. numit prin protecția naț.-țărăniștilor.

Ba mai mult, a fost oprită la poștă câteva zile și corepondența ziariștilor români. In cele din urmă a sosit la Rădăuți o comisiune de anchetă, compusă din d-nii Miloteanu, inspector general activ și Topor colonelul jandarmeriei din Bucovina, cari caută să mușamalizeze afacerea odioasă.

ION ȘEROPANU.

Jidani înaintea justiției

Reproduc mai jos scrisoarea, adresată de Dl. Ioan Muică *avocat din Cluj, din care rezultă, cum Jidanii consideră Justiția statului care îi ocrotește, ca o instanță de judecată cu totul subsidiară, și chiar atunci, când în caz de extremă necesitate o folosesc, înțeleg să o batjocorească fie prin jurăminte false, fie prin tentative de corupere a magistraților.*

„*Prea stimate Domnule Profesor Cătuneanu,*

„In procesul penal pornit din încredințarea lui *Isac Bergfeld* din Cluj contra primrabinului *Akiba Glasner* și consoții, pentru mărturie mincinoasă, provocare la mărturie mincinoasă și în fine pentru provocare directă la săvârșirea crimei la insistența clientului, m.am prezentat Domniilor Voastre și am avut deosebita plăcere să Vă expun în câteva cuvinte, despre ce e vorba în acest faimos proces.

„Pentru a Vă putea face o icoană clară despre acest proces trebuie să Vă desvălui antecedentele.

„*Izvorul acestui faimos proces rezidă în acel obiceiu evreesc sau lege chiar, că un Evreu nu poate împrocesua în fața instanțelor creștine pe un alt Evreu, înainte de-a fi încercat o împăciuire la rabin;* iar rabinul dacă vede că n'a reușit împăciuirea și este vorba de un proces „rentabil", de obiceiu, le propune judecarea cazului la o comisiune de „arbitri" al cărei președinte este aproape exclusiv tot rabinul.

„Că nici rabinii nu sunt tocmai așa de obiectivi și imparțiali în împărțirea dreptăților, cum își închipuie credincioșii naivi, o dovedește cazul lui Bergfeld.

„Isac Bergfeld avea în Cluj o mică fabrică de săpun și făcea comerț și astfel încredințase pe *Dr. Emil Jakobi* adv. evreu din Cluj cu încasarea pretenziunilor ce avea la clienți. După ce însă Dr. Jakobi încasase peste 100.000 Lei, iar lui Bergfeld nu voia să-i dea nici un ban, Bergfeld îl amenințase cu denunț penal. Speriat Dr. Jakobi chiamă pe Bergfeld la prim-rabinul Glasner Akiba pentru a-i împăca. Prim-rabinul propune un arbitraj care se și formează din arbitrii *Lazar Fried*, vice-rabin în Cluj, *Dr. Hugo Roth* advocat și președintele Akiba Glasner.

„In acest proces la una din ședințe, fiind evidentă dreptatea lui Bergfeld, arbitrii decid admiterea la jurământ a lui Bergfeld Isac în complectarea dovezilor ce adusese. Acest jurământ urma să fie depus, „*more judaico*", pe thoră. Cum însă prin aceasta ar fi fost compromis un intelectual evreu, Dr. Jakobi a pornit intervențiile pe lângă Dl. Glasner, care apoi a schimbat hotărîrea luată spunând că, se va lua jurământul lui Dr. Jakobi, însă fiind evident mincinos, nu se va lua jurământul „*more judaico*", ci în fața judecătoriei creștine, unde *nu este păcat pentru un Evreu jurământul fals* și de altfel este perfect procedural.

„Vicerabinul Lazar Fried arbitru s'a opus, fiind de părere, că și jurământul din fața instanțelor creștine este sfânt și deci nu poate fi admis Dr. Jakobi la jurământ. Văzând acest lucru Bergfeld, a recuzat pe Glasner și a cerut judecătoriei de Ocol Urbană Cluj omiterea luării jurământului lui Dr. Jakobi, care vrea să jure fals. Judecătoria a și admis jurarea lui Dr. Jakobi și tot atunci s'a admis și cererea de recuzare a lui Bergfeld contra Glasner.

„Din acest proces a ieșit deci Glasner compromis complect în fața opiniei publice, deoarece Bergfeld a publicat întreg scandalul într'o broșură. Ca răspuns Akiba Glasner a pornit campania la început pe ascuns și în urmă pe față contra lui Bergfeld și contra vice-rabinului Lazar Fried, care a îndrăznit să-l contrazică și să susțină că jurământul în fața instanțelor creștine ar fi sfânt. Pe Bergfeld *l-a pus sub „boicot" religios excluzându-l din sinagogă, din toate asociațiile evreești, și publicând pe ușile sinagogei și în ziarul „Ujkelet", dispoziția luată. Ca urmare Bergfeld a fost complect ruinat materialicește și moralmente: Nici un Evreu nu mai stă de vorbă cu el decât cu silă, nu mai cumpără dela el nimic. In sinagogă a fost insultat și dat afară* etc.

„Pe Lazar Fried l-a dat afară din slujba de vicerabin, în urma căruia acesta a convocat trei rabini, din Sibiu, Apahida și Săcuieni, cari să decidă, dacă Lazar Fried trebuie să părăsească slujba ce avea sau nu și că cine avea dreptate în conflictul cu jurământul ce urma să depună Dr. Jakobi. Cei trei rabini au decis în favoarea Lazar Fried, cu o deciziune caracteristică obscură. *Glasner a tradus această deciziune, fals,* și a publicat-o, însă Lazar Fried adresându-se din nou comisiei de rabini a primit un comentar dat de acești rabini, în care se explică prima deciziune și se spune clar că a câștigat cauza Lazar Fried.

„*Pentru a nimici complect pe Bergfeld, rabinul Glasner jură fals împreună cu rabinul Stein Abraham, Nagy-Faludi Nàndor, Haskel Rotter și Isac Simon, în fața Judecătoriei de Ocol Urbană Cluj, între următoarele împrejurări.*

„Incă înainte de acest conflict, Bergfeld în urma unei afaceri cu furnizare de lemne de foc a avut un proces evreesc cu un oarècare Isac Simon. După obiceiul lor, și acest proces a început la rabin, de data aceasta însă la rabinul Stein Abraham. Neputând decide Stein Abraham singur, s'a constituit „arbitrii": Lazar Rozenberg, Schmil Marmaroschstein și rabinul Stein Abraham. In fața acestora proce-

sul dintre Bergfeld Isac şi Simon Isac a fost câştigat de Bergfeld, iar Simon Isac a fost obligat să-i plătească 10.000 Lei lui Isac Bergfeld în termen de 15 zile. Inainte de expirarea acestui termen s'a prezentat Isac Simon la rabinul Stein şi l-a rugat să-l chieme pe Bergfeld pentru a face următoarea tranzacţie. Isac Simon susţinea că are o creanţă faţă de Rozenblatt Simon, tocmai de 10.000 Lei, iar Bergfeld datora cu 10.000 Lei acestui Rozenblatt, deci el adică Isac Simon cesionând creanţa lui faţă de Rozenblatt în favoarea lui Bergfeld să primească Bergfeld această concesiune drept achitarea sumei la care a fost judecat şi astfel se achită şi Bergfeld de datoria ce o are faţă de Rozenblatt.

„Transacţiunea s'a şi făcut şi astfel Isac Simon s'a achitat de datoria sa, la care a fost judecat faţă de Bergfeld, *în aparenţă; spun în aparenţă, deoarece în realitate Isac Simon nu avea nici o pretensiune faţă de Rozenblatt, ci i-a minţit numai.*

„Din aceasta s'a iscat un nou proces. Bergfeld chiamă în judecată din nou pe Isac Simon în faţa lui Glasner, Nagyfaludi şi Rotter Haskel, pentrucă l-a înşelat şi să-i plătească cele 10.000 Lei. Bergfeld câştigă din nou contra lui Simon Isac, care de data aceasta este şi amendat în folosul comunităţii evreeşti pentru înşelăciune. Cu toate acestea Isac Simon nu-i plăteşte lui Bergfeld, ci aşteaptă să fie constrâns la plată.

„Intre timp iscându-se şi scandalul dintre Bergfeld, Lazar Fried şi Akiba Glasner, expus la începutul acestei scrisori, Isac Simon nici nu vrea să audă de plata celor 10.000 Lei ce datora lui Bergfeld.

„Neavând mijloace de constrângere Bergfeld se adresează judecătoriei şi cere obligarea lui Isac Simon la plata sumei de 10.000 Lei, cu martori în faţa cărora recunoscu-se datoria şi se obligase la plată, pârâtul Isac Simon: Bergfeld cere să fie ascultaţi rabinul Glasner Akiba, Nagyfaludi, Rotter Haskel şi afară jurământului Isac Simon pârât. Fiind în duşmănie Glasner cu Bergfeld, *el jură fals* că „procesul a fost câştigat în faţa lui, de Isac Simon, că deci acesta n'a fost obligat să-i plătească lui Bergfeld suma de 10.000 Lei şi nici nu a recunoscut datoria", *tot atunci îi provoacă şi pe ceilalţi să jure fals asupra aceleiaş împrejurări, cari se şi supun pentru a face depoziţie identică cu Glasner.* Bergfeld în urma jurământului fals, depus de aceştia, pierde procesul în faţa judecătoriei. Inaintează Apel contra sentinţei judecătoriei şi în apel cere să fie ascultat şi rabinul Stein, ca martore. Rabinul Stein, care ştia că Bergfeld are o scrisoare dela el, prin care îi aduce la cunoştinţă propunerea de transacţie a lui Isac Simon, şi posedă şi hotărîrea dată de el în primul proces de „arbitrii", făcut de Bergfeld contra lui Isac Simon, în faţa lui, îl roagă pe Bergfeld, prin scrisori, să renunţe la ascultarea lui ca martor, deoarece *el nu-l poate compromite pe Glasner, fiind şi el rabin şi deci va trebui să depună ca martor la fel cu Glasner.* Bergfeld însă n'a renunţat la ascultarea ca martor, în faţa Tribunalului Cluj, a lui Stein Abraham rabin, şi *astfel acesta pentru salvarea lui Glasner depune şi el fals ca martor.* Tribunalul observă acest lucru. Bergfeld cere suspendarea judecăţii în cauza până se va pronunţa instanţa penală pentru mărturiile mincinoase din dosar, iar Tribunalul satisface cererea lui Bergfeld şi suspendă procesul.

„Pentru a se face lumină, în cauză, am înaintat denunţ penal.

„Bergfeld, la dovadă, prezintă judelui de instrucţie, hotărîrea dată de rabinul Stein Abraham în primul proces de arbitraj, scrisoarea prin care comunică rabinul Stein, propunerea de transacţie alui Isac Simon şi o scrisoare a arbitrului Rozenberg Lazar, care îi aduce şi el, la cunoştinţă, lui Bergfeld, că procesul de arbitraj a câştigat pe Isac Simon. Prezintă mai departe hotărîrea dată de Akiba Glasner în al doilea proces de arbitraj, cu Isac Simon, şi cere ascultarea martorilor Lazar Fried, Rozenberg Lazar, Schmil Marmaroschtein şi cei trei rabini cari decisese în conflictul dintre Glasner Akiba şi Lazar Fried şi care spuneau că Lazar Fried are dreptate, adecă nici în faţa instanţelor creştine nu se poate jura fals.

„*Pentru salvarea lui Glasner Akiba şi ca să nu iasă la suprafaţă machinaţiunile evreeşti se solidarizează toţi Evreii cu Glasner Akiba. Pe Bergfeld caută să-l prezinte drept nebun, Dr. Fischer, deputatul, aduce o scrisoare dela Bucureşti, judelui de instrucţie, să stingă procedura şi Dr. Sebestyén adv. evreu, milionar, îi spune pe faţă lui Bergfeld, că oricât ar costa, nu vor lăsa să se dovedească denunţul şi să fie pedepsiţi aceşti Evrei pentru mărturie mincinoasă.*

„*Bergfeld, auzind că judecătorul de instrucţie, care lucrează în cauză, primeşte bani etc. pentru dreptate, află că un Evreu este agentul de legătură între justiţiabili şi acest jude. Merge la acest agent de legătură şi face el convenţie în scris, prin care Bergfeld se obligă a plăti 50.000 Lei dacă judele de instrucţie va proceda în cadrele legei şi va lua măsuri contra inculpaţilor. Ca garanţie dă şi poliţe în valoare de 50.000 Lei.*

„Intre timp izbucneşte un conflict puternic între Evreii ortodocşi şi Evreii de ritul Sefard din Cluj. *Glasner Akiba ortodox, ţine o cuvântare în sinagogă contra Evreilor sefardişti şi pune pe credincioşii lui să jure că vor dărâma sinagoga Evreilor sefardişti şi îi vor ucide.* Dr. Klein Maximilian traduce cuvântarea şi în limba maghiară, imediat. *Acest lucru s'a petrecut tocmai în timpul când pentru o faptă similară din Borşa, preoţii români erau deţinuţi.*

„Pentru aceste fapte am făcut, în numele lui Bergfeld, un nou denunţ la judecătorul de instrucţie, cerând ascultarea unor martori cari au fost de faţă.

„*Nu ştim din ce motive judecătorul de instrucţie pune concluziuni de neurmărire, iar Parchetul în urma acestor concluziuni clasează, atât în ce priveşte mărturia mincinoasă, cât şi pentru provocare directă la săvârşire de crime.*

„Bergfeld aduce la cunoştinţa Primului Preşedinte al Curţii de Apel atât convenţia lui cu agentul D-lui judecător de instrucţie, cât şi vorbele lui Dr. Sebestyén (fost *Schmil*), că vor jertfi oricât pentru salvarea prestigiului rabinului Glasner şi muşamalizarea afacerii. Domnul primpreşedinte al Curţii îi promite lui Bergfeld anchetarea cazului şi afirmative a înaintat plângerea lui Bergfeld Ministrului de Justiţie de unde încă nu a venit nici un răspuns.

„In urma deciziunei Parchetului de clasare ne-am adresat cu denuntul direct Tribunalului, care se va pronunţa dupăce vom dezbate întreaga chestiune, în şedinţă publică.

Bergfeld a publicat o serie întreagă de articole în ziarul „Déli Hirlap" din Cluj, *însă când ar fi urmat faptele mai grave alui Akiba Glasner, acesta a cumpărat ziarul cu 150.000 Lei şi n'a lăsat să mai apară.*

„*Fapt este că în Cluj în urma propagandei lui Glasner, oricare*

Evreu jură fals în fața instanțelor creștine, fără nici o jenă, ori de câte ori îi dictează interesele și are o cât de palidă siguranță că nu va fi tras la răspundere în penal sau că nu va putea fi dovedit că a jurat fals.

„Lucrul cel mai trist este însă că Evreii și în justiție, caută cu orice preț să introducă corupția. De câteori nu vedem cei cari profesăm avocatura, și cât de evident este că, durere, avem magistrați cari n'au putut rezista tentațiunilor acestor imbecili.

„Pentru a remedia măcar în parte lipsurile procedurei în fața instanțelor, *ar fi de dorit o cât mai întinsă propagandă pentru introducerea sistemului vechiu de a se lua jurământul martorilor și a părților din proces, după credința fiecăruia. Astfel luându-se jurământul dela Evrei „more judaico" după prescripțiunile religiei lor, în haina mortului pe scândura unde se așază mortul, și cu mâna pe thoră, cred că ar fi cu mult mai puține cazurile jurământului fals. AZI EVREII ÎȘI BAT JOC DE JUSTIȚIE ȘI POT FURNIZA CELE MAI SCANDALOASE DOVEZI PRIN MARTORI.*

„V'am expus cazul lui Bergfeld Isac și Vă voiu ține la curent cu tot ce se va petrece în acest proces și chiar în alte cazuri similare, în credința și în convingerea, că lupta ce duceți contra acestei hidre, este atât de grea, încât nici o cât de mică contribuție nu este de prisos.

„Vă rog Domnule Profesor, să primiți asigurarea deosebitei mele stime ce Vă păstrez.

Cluj, la 9 Februarie 1931.

Dr. IOAN MUICĂ
advocat Cluj.

Două atentate, două concluzii

Vaida—Socor

Timp n'a trecut așa de mult încât fapta tânărului comunist Goldenberg *să fie dată uitării. Cele trei focuri descărcate în plin centru al Bucureștiului, asupra ministrului de interne depe atunci, asupra d-lui* Vaida, *n'a produs vre-o zguduire mai puternică în guvernul național-țărănist.... O simplă arestare a atentatorului și nimic mai mult. Nici descinderi.... nici sigilări de localuri.... nici arestări a șefilor comuniști.... nici terorizări.... Nimic.... Și acel asupra căruia se descărcase cele trei gloanțe era Român, făcea parte din guvernul dela putere și în plus era MINISTRU DE INTERNE.*

Câtva timp în urmă un tânăr elev trage un glonț asupra unui nemernic, asupra lui SOCOR. Ministrul de interne de acum — omul cu haine românești — sub motiv că elevul ar face parte din organizația înflăcăratului naționalist Corneliu Z. Codreanu, face descinderi la sediul „Arhangelului Mihail", sigilează localurile acestei organizații, arestează conducătorul și pe cei din jurul său.... Și Corneliu Z. Codreanu, Lefter, Stelescu, Dănilă, Totu, Banea, A. Pop, stau și astăzi în celulele închisorii Văcărești, deși ordonanța definitivă dată contra tânărului elev constată că n'a avut complici.... Toate acestea pentru jupân Socor, un TRĂDĂTOR, un PUȘCĂRIAȘ, director alor două cotidiene, cari zilnic scuipă murdărie în obrazul poporului românesc..., toate acestea pentru un JIDAN....

Pun față în față aceste două fapte, ca un document al unor vremuri rușinoase.... Comentariile sunt de prisos; concluziile vor fi însă edificatoare....

Prima ce se desprinde în mod logic e că în partidul național-țărănesc, e național și țărănesc doar cămașa ministrului de interne.... *Jidanii domină.... ei au greutatea cuvântului, ei conduc.... Arginții lui Blank, dați în opoziție, cer acum procente.... Și procentele sunt dureroase pentru cei ce simt și văd românește...; Shylok nu se mulțumește numai cu aur....*

Dar dacă Jidanii cer, prietenilor lor național-țărăniști, distrugerea focarelor naționaliste, *e că acestea nu mai sunt* entități neglijabile.... *e că ele încep să constitue un adevărat pericol pentru intimii lui Mihalache. Iată a doua concluzie.*

Degeab însă toate prigoanele. Un sentiment și o conștiință ce prinde tot mai mult teren în sufletele Românilor adevărați nu se pot împiedeca prin nimic.... Cu atât mai puțin prin măsuri abuzive și prin călcări de paragrafe din Constituție....

V. LĂZĂRESCU
— Cluj. —

Din »Districtul Năsăudean«

In ziua de 8 Ianuarie 1931, fiind conchemate cele 44 comune grănicerești din districtul Năsăudului, pentru a-și alege reprezentanții în așa zisa „Comisiune de opt", s'au întrunit în sala palatului administrativ al județului Năsăud delegații celor 44 comune.

In decursul compunerii listelor de candidare s'au putut auzi cuvinte dejositoare în ce privește preoțimea, spunându-se că preoții să nu fie candidați, dejosire provenită tocmai din cauza politicei de partid, dusă de preoțimea noastră.

La această adunare a fost de față un număr însemnat de preoți, și cu toții au stat, cu capul plecat, mâhniți, auzind cuvintele dejositoare demnității lor, fără să aibă curajul să ia cuvânt de apărarea tagmei din care fac parte.

După terminarea alegerii „Comisiunii de opt", Dl. Protopop *Ion Bal* delegatul comunei *Tiha Bârgăului,* care a fost totdeauna la înălțimea chemării sale, și-a făcut și de astădată datoria, cu vârf și îndesat, arătând în linii generale guvernarea sovietelor bolșevizate și punând întrebarea, delegaților și nedelegaților, dacă doresc astfel de stăpânire? — arătând pericolele ce ne amenință, comunismul, sectarismul etc., și că acestea toate sunt creațiunile și uneltele Jidovimii, ce caută, conform cu planul lor, să bată păstorul ca să se risipească turma.

Cuvinte de laudă se cuvin D-lui Protopop Ion Bal, care se prezintă cu atâta curaj și bărbăție în tot locul, Onoratele fețe bisericești, putând lua exemplu dela D-Sa, întru îndeplinirea datorințelor ce le încumbă! *ST.*

Un strigăt al Centrului Studenţesc — Bucureşti

»Impertinenţi şi încurajatti de samavolniciile guvernului, presa jidovească lansează în circulaţie **calomnii** şi **insulte** la adresa **D-lui Prof. N. Iorga,** în timp ce marele nostru istoric îşi ţine cursurile la Sorbona.

Cu prilejul gestului inoportun al unui elev de liceu, un Jidan din Constanţa a scris un articol pe care **„Adevărul"** l-a reprodus în întregime, **năzuind cu neruşinare şi perfidie semită** să **lovească** în **Rectorul Universităţii noastre.**

Pentru ca opinia publică să fie lămurită reproducem în întregime articolul.

„Arhanghelii asasini"

Sub titlul acesta ziarul *„Adevărul"* reproduce cu caractere groase următorul articol semnat de Jidanul Al. D. Doinaru:

„Sunt cunoscute împrejurările în care un mişelesc atentat a fost încercat asupra D-lui Em. Socor directorul ziarelor „Adevărul" şi „Dimineaţa" unul dintre aşii presei mondiale, a cărui putere de muncă, tenacitate şi curaj, în ce priveşte susţinerea acţiunii juste, au deschis atât de larg orizonturile marilor cotidiane pe care le conduce.

„Un băeţandru inconştient, un instrument orb în mâinile huliganilor **D-lui A. C. Cuza,** a încercat să răpună viaţa distinsului muncitor al condeiului, pentru bunul motiv ca *Em. Socor a stat zăgaz în calea* **pezevenghilor universitari** *ce n'au făcut altceva decât să sădească buruiana dezordinei în sufletul tineretului, începând dela* **mironosiţa actuală d. Nicolae Iorga** părintele antisemitismului român şi până la caraghiosul personaj cu ţăcălie ce transforma în momentele de faţă, pe studenţi, în cete de scandalagii, şi scoboară viaţa universitară la nivelul cel mai degradator dăunând prestigiul ţării sub toate raporturile.

„Dar înfierând prin coloanele umilului nostru organ de presă, alături de ceilalţi confraţi şi chiar de presa lumii întregi acţiunea criminală a cuziştilor, putem nutri nădejdea că se va sfârşi seria atentatelor?

„Atâta vreme cât la **catedrele universităţilor** *vor fi tolerate* **bestii puse în slujba crimei,** atâta timp cât ocnele nu vor fi înfundate cu mânuitorii de revolvere, atâta timp cât nu se va găsi un ministru de interne decis să facă ordine în ţară — ci dimpotrivă vor exista miniştri care să susţie băneşte huliganismul — atâta vreme cetăţenii vor fi la chemul tuturor garzilor, arhanghelilor şi a detracaţilor de orice categorie.

„Iar dacă pe altarul Presei va cădea jertfă părerilor neînfrânte un Socor, alţii o sută, o mie de Socor îi vor urma în lupta pentru dreptate, pentru salvarea prestigiului naţional"

Camarazi!

In 1907 Studenţimea română **făcea da gardă la poarta tânărului prof. N. IORGA, sechestrat şi ameninţat cu moartea** de politiciani.

In 1916—1919, când acelaş profesor **N. Iorga** făcea **apostolat în Iaşul calvarului naţional, trădătorul Em. Socor,** directorul de astăzi al „Adevărului" şi al „Dimineţei", uneltea revoluţii *comuniste* în capitala *cotropită de duşmani*, pentru care a fost *condamnat* la *închisoare* şi *stigmatizat* la *stâlpul infamiei.*

In 1930 studenţimea română creştină a înfierat obrăznicia trădătorului Tzigara Samurcaş şi a înconjurat cu entuziasm şi dragoste pe Rectorul Universităţii din Bucureşti, N. IORGA.

In 1931 presa jidovească ce nu poate ierta niciodată unui Român curajul de a simţi altfel decât după sugestiile ei, de a grăi altfel decât pentru interesele ei şi de a reacţiona altfel decât prin interesele ei, batjocoreşte trivial pe acela care poartă în suflet grija părintească pentru Studenţii lui ducând peste graniţă fala neamului nostru, N. IORGA.

In faţa acestei neruşinate cutezanţe, cine nu vede pe adevăraţii provocatori şi care Român nu-şi simte revolta isbucnind şi care **pumn nu se încleştează ameninţător.**

Studenţimea română creştină rămâne datoare un răspuns.

Centrul Studenţesc Bucureşti

„Marele Orient" şi fişele Generalului André

Căpitanul Alfred Dreyfus, jidan alsacian şi ofiţer francez, prin graţia legilor întocmite de masoni, a fost *dovedit, judecat* şi *condamnat* pentru faptul că a vândut Germaniei documente privitoare la organizarea armatei franceze. Intâmplarea este din Decemvrie 1894. Finanţa internaţională şi Cahalul au dat ordin francmasonilor să-l scape pe Dreyfus. Şapte miniştri de răsboiu au fost schimbaţi, procesul revizuit de două ori şi în cele din urmă, printr'o serie întreagă de abuzuri şi de ilegalităţi (călcarea art. 445 pr. pen.), Dreyfus a fost reabilitat.

Clerul francez şi ofiţerimea, manifestând ostilitatea legitimă, împotriva lui Dreyfus şi împotriva tuturor înstrăinaţilor, cari-l apărau, guvernul Waldeck-Rousseau, iar mai târziu Combes, a pornit o adevărată prigoană împotriva congregaţiunilor religioase şi a ofiţerilor naţionalişti.

Misiunea de a „purifica" armata a fost încredinţată generalului André, un incapabil cocoţat ministru de răsboiu şi care de îndată ce-şi ocupă postul, procedă la îndepărtarea cadrelor statului major. Printre cei izgoniţi de André fu şi *colonelul de Castelman*, viteazul general de mai târziu, ai cărui fii căzură cu toţii în răsboiu şi a cărui capacitate făcu ca armata ce comanda, să înregistreze victorii nepieritoare.

Indignaţi de aceste măsuri arbitrare, atât generalisimul (generalul Jamont), cât şi şeful statului major (generalul Délanne) şi-au înaintat dimisia.

Lacheul Jidanilor, **André, îşi** continuă „opera" mai departe şi prin intermediul *generalului Percin*, director de cabinet şi francmason, se stabilesc relaţiuni *între ministerul de răsboiu şi MARELE ORIENT.*

Secretarul marelui Orient, *Vadécard, centraliza fişele ofiţerilor trimise de lojile din provincie, comunicând lui Percin listele de „suspecţii", adică numele tuturor ofiţerilor, cari se duceau la biserică şi erau cu drag de ţară.*

Acestui general Percin, care făcea clasarea fişelor, *i s'a luat comanda în timpul răsboiului pentru incapacitate, iar astăzi scrie cărţi antimilitariste.* Doi francmasoni, căpitanii *Mollin* şi *Targe* erau detaşaţi la acest serviciu şi astfel *întregul corp ofiţeresc al armatei franceze era supus controlului lojelor.*

Sfătuim călduros pe toţi acei cari doresc să cunoască mai amănunţit această chestiune, să urmărească dezbaterile parlamentului francez, şedinţa din 28 Octomvrie 1900 şi mai departe, precum şi ziarele „Figaro" şi „le Journal" din Octomvrie—Noemvrie 1904 şi Martie 1905.

Până la răsboiul mondial, avansările, comandamentele, misiunile, etc. *au fost acordate după recomandaţiunea lui Vadécard, secretarul Marelui Orient* şi datorită acestei recomandaţiuni sute şi mii de soldaţi francezi au fost ucişi de prisos, *incapacitatea comandanţilor francmasoni producând adevărate dezastre.* Pericolul ce ameninţa Franţa, *a determinat guvernul şi comandamentul, să facă apel la ofiţerii proscrişi.* Iată câteva nume din listele acelor ofiţeri: *Foch, Pétain, Lyautey, de Castelnau, Mangin, de Mand'huy* etc. Aceşti glorioşi soldaţi, catolici şi francezi de rassă, erau sortiţi uitării, datorită fişelor lui Vadécard.

Am scris aceste rânduri, nu pentru a reedita o veche istorie, care totuşi trebueşte amintită tuturor generaţiilor, pentru ca adevărul să nu fie falsificat, ci *pentruca să atragem luarea aminte a Românilor asupra unei similare procedări, ce se încearcă în armata noastră.*

Vom muri oricând şi ne vom face datoria până la capăt, dar nu vrem să stăm culcaţi în morminte, reci şi sfârtecaţi de gloanţe, ucişi fără folos, din cauza nepriceperii unor comandanţi de carton, cari au mai jurat şi altor puteri, decât Regelui şi Ţării.

Vrem să luptăm sub ordinele unor generali bravi, nu să cădem victime inutile, a unor imbecili sinistri, cari pângăresc glorioasa noastră uniformă, cu panglicele, stelele şi şorţurile, ce şi le *anină şi care le dau o înfăţişare de paparude sau de pensionari ai unui ospiciu de alienaţi.*

MILITARI ŞI FRANCMASON SUNT DOUĂ NOŢIUNI ANTINOMICE.

Ne trebuesc ostaşi, nu marionete.

I. V. EMILIAN
— Bucureşti. —

Vremuri grele!

Pe cerul, de altădată, senin al României, se îngrămădesc mai des, pe zi ce trece, nouri negri, prevestitori de furtună. Iar prin codri de veacuri, astăzi despoiaţi de bogăţie, freamătă jalnic frunza ce stă să cadă. Munţii mândri de eri acoperiţi acum doar de cioatele înalţilor brazi, doborâţi de săcurea Jidanului, pleacă frunţile. Şi izvoarele şoptesc de printre stânci — doina vremurilor grele.... Lanurile bogate în holde, au sărăcit de mult. Străinul le tot fură belşugul. N'au adăpost atâtea vieţi omeneşti.... Inzădar munceşte ţăranul. Căci povara de nemaisuportat a birurilor şi cametelor criminale, îl omoară cu zile. Copiii lui sunt aruncaţi pe drumuri din şcoalele pentru cari el roboteşte din zori şi până 'n noaptea neagră.

Slujbaşii cinstiţi şi muncitori sunt lăsaţi pradă sorţii, sau li se sfârtică şi bucăţica de pâne.... E răsplata unei tinereţe îngropată între ziduri reci şi umede.

Sărăcie, jale, amar şi deznădejde peste tot, unde mai există suflare românească.

Văcăreşti — exil pentru cei mai buni fii ai Neamului, pentru că îndrăznesc să spună adevărul trist că: România nu mai este a Românilor!

Până când? Până când Ţara aceasta va fi săcătuită şi zugrumată de pungaşi, cămătari şi politiciani vânduţi Jidanilor-ucigaşi ai creştinismului.... Până când ne va fi tovarăşă suferinţa, până când...?!

Să nu dea Dzeu cel Sfânt ca să se dezlănţue furtuna! Atunci, în acele ceasuri grele, ne vom întovărăşi din nou — ca pe vremuri strămoşii noştri — cu Măria Sa Codrul, tovarăş de suferinţă.

Stăpâne din Ceruri, luminează pe orbi şi fereşte-i din calea luptătorilor pentru:

Lege, Neam şi Rege!

GR. BERCIU
— Câmpulung, Bucovina. —

Maramureşul

cere atenţia Majestăţii Sale Regelui şi guvernului

Despre neagra mizerie de care e bântuit Maramureşul am scris în repetate rânduri şi totuşi mare e mizeria în care e lăsat poporul maramureşau.

Mizeria din Maramureş a fost trâmbiţată de ziare şi toată lumea ştie că în Maramureş Românul mănâncă mămăligă din făină de ovăs.

Pentru salvarea Maramureşului numai e timp de pierdut şi orice minut pierdut e un pas către prăpastia ce ne este pregătită de Jidani şi politiciani.

Mizeria din om bun şi liniştit te face omul cel mai înverşunat . . . Şi să te ferească Dumnezeu de furia nobilului maramureşan dacă lii scoate din sarite.

Foamea nu cunoaşte margini.

Maramureşul nu cere milă.

Maramuresul nu cere sacrificiile statului sărăcit.

Ci cere sus şi tare. Să se înceapă lucrările.

Dar cum?

a) Să se încaseze de urgentă amenzile provenite din contrabande, toate săvârşite de Jidani.

b) Să se încaseze amenzile în urma anchetei făcute la Sighet în 1924 de domnii: Ruzescu inspector. C. F. R. şi Neculescu inspector în directia generală a vamilor în unire cu Dl. Comsa, seful siguranţei care au constatat că statul (C. F. R.) a fost defraudat cu 7 milioane lei de către mai multe bănci şi jidanii Stern, Fischer, Fried, Abraham, etc.

Urma ca băncile si jidanii cerealişti să plătească amendă de peste 40 milioane lei.

Amenzile provenite din contrabande si defraudări se ridică la sute de milioane lei.

Banii nu s'au încasat.

Cu aceşti bani să se pună în exploatare:

1. Legături de căi ferate Sighet—Baiaspirei, Borşa—Iacobeni cu aceea ca pe sub muntele Gutâi să se construiască tunel care să străbată straturile aurifere spre Baia-Spirei.

2. Exploatarea raţională a pădurilor.

3. Să fie dat în exploatare subsolul, care e plin de zăcăminte minere, societăţilor naţionale.

4. Păsuirea pe 3—4 ani a datoriilor către bănci şi cămătari.

5. Confiscarea averilor făcute prin fraude.

Puţina bunăvoinţă să fi fost din partea guvernelor şi sărăcia din Maramureş de mult ar fi fost alungată fără să mai apelăm la clemenţa Majestăţii Sale Regelui Nostru.

Cu lacrimi de sânge ne plecăm la picioarele tronului şi cerem îndurarea Majestăţii Sale Regelui să poruncească onoratului guvern să înceapă până nu este târziu punerea în aplicare a susmenţionatului proect. Sau dacă onoratul guvern are alte proecte mai practice fără sacrificiile statului să le pună în aplicare şi să înceteze cu crimele politice ce le-a săvârşit până acuma.

Noi nu vom desarma până nu vom vedea amenzile încasate si întrebuinţate pentru începerea lucrărilor mai sus menţionate, revizuirea averilor făcute peste noapte şi posuirea datoriilor.

Domnilor fiţi cu atenţie, nu lăsaţi lucru de azi pe mâine. Căci mâine va fi prea târziu. Şi să nu ziceţi că nu v'am tras atenţia.

Sacrificaţi pe câţiva imbecili îmbogăţiţi peste noapte şi care ne înproaşcă cu tina automobilelor decât să lăsaţi mizeriei celei mai negre pe nobilii maramureşeni descendenţi a descălecătorilor Dragoş şi Bogdan Vodă.

Noi ne punem nădejdea în Maiestatea Sa Regele Carol al II a României şi în Liga Apărării Naţionale Creştine, care prin membrii ei va căuta soluţionarea relelor, precum este scris în program.

Cu toţi la muncă!

Cu Dumnezeu înainte!

Sighet-M., în 9 Febr. 1931.

ZAHARIA MANOLACHE.
— Român Maramureşan —

Din Samavolniciile guvernului în Bucovina

Neputinciosul guvern, aproape de prăbuşirea de veci, comite fărădelegi, ce ţin lanţ....

Dupăce-a aruncat în temniţe câţiva luptători naţionalişti din org. „Arhanghelul Mihail", si-a îndreptat răzbunarea asupra L. A. N. C., care luptă şi ea „prin adevăr, pe cale legală".

Propovăduim Doctrina şi Programul celui mai mare patriot-român al vremurilor grele prin care trece Neamul şi Ţara şi depe drumul nostru drept, nu ne-am abătut o clipă pe povârnişul căilor în afară de lege.

Atunci dece guvernul nesocoteşte, el însuşi, legea pe care a ticluit-o, înlăturând-o, cum înlături o cârpă? Dece gospodari vrednici, purtând doar vina că sunt bravi luptători ai L. A. N. C., sunt purtaţi de jandarmi, pe drumuri, şi ameninţaţi cu bătaia şi închisoarea — ca nişte răufăcători... Dece se violează domicilii în puterea nopţii, prin brutalizări şi ameninţări.... Dece se confiscă broşuri, ziare naţionaliste, până şi carnete de membru...?!

Gospodarii nu mai pot sta la Sfat în Duminici şi Sărbători, căci jandarmul îi leagă şi-i duce la „beci".... Da, aşa se petrec lucrurile în jud. Câmpulung....

In această asuprire a sufletului românesc depe aceste meleaguri, sunt implicate autorităţile în cap cu prefectul *C. Păcuraru*, poreclit de munteni *„Stan-Păţitul"* — în urma aventurilor D-Sale nenorocoase în acest judet. Intovărăşit de sinistrul bulgar dela Siguranţă *Anagnastopol* şi cu sprijinul Comandantului Legiunei de Jandarmi d. maior *Petruc*, prefectul Păcuraru e în plină activitate de destrămare a sufletului românesc.

Şi Parchetul are cunoştinţă de samovolniciile autorităţilor....

Dar samavolniciile guvernului s'au manifestat si cu prilejul Congresului Ligii ţinut de curând la Rădăuţi. Şi acolo — *un prefect în frunte.*

In curând se va ţine un mare Congres al Ligii şi în jud. Câmpulung.... Şi este de prevăzut că păţitul Păcuraru, care nu s'a ales cu învăţătură din lecţia binemeritată, primită în marea adunare a L. A. N. C. ţinută în 30 Iunie 1930 în *Câmpulung Moldovenesc*, se va deda din nou la năzbâtii şi samavolnicii.

CÂMPULUNGENII AU DAT TOTDEAUNA DOVADĂ DE ORDINE ŞI CHIBZUINŢĂ. Dar să nu se treacă peste mândria demnă şi tradiţională a acestor munteni ce nu şi-au plecat capul, nici sub vitregia vremurilor de altădată!

ŢEPEŞ - DELAMUNTE.

Părţi traduse din

„Der Nationale Sozialismus“

de Rudolf Jung

(Ediţia II, 1922).

Pag. 41:

„Tu vei înghiţi toate popoarele...[1]) şi *„rămâi un străin în ţara aceasta“*[2]); *într'adevăr nici un popor n'a reuşit să se înfiereze mai plastic* pe sine însuşi *ca parazit* şi *cămătar*, **decât cum o face** *poporul jidovesc* prin autocaracterizarea aceasta.

Totdeauna au existat naivi şi — graţie influenţei jidoveşti, asupra masselor prin bani, presă, artă şi ştiinţe — astăzi sunt mai mulţi decât oricând aceia, care susţin, că în antichitate sărmanii Jidovi au fost tot aşa de cinstiţi şi vrednici, ca şi celelalte popoare. Numai datorită împrejurării că în Evul Mediu creştinii cei răi i-au persecutat dintr'o ură religioasă şi i-au închis în cartiere jidoveşti (ghettouri), Jidanii şi-au însuşit cămătăria şi au nutrit în sinea lor ura firească a celui asuprit împotriva asupritorului, ură, care isbucneşte acuma. Ar ajunge însă de a face pe Jidan un cetăţean cu drepturi egale şi el s'ar schimba în mod radical, s'ar transforma printr'un fel de metempsihoză într'o oaie blândă, la fel cu... oile arice! In urma acestei teorii se realiză apoi în sec. XIX-lea aşanumita emancipare a Jidovilor, sau cu alte cuvinte egalitatea politică şi juridică a Jidanilor.

Numai acela, care e lipsit cu desăvârşire de cunoştinţe istorice, poate să creadă o absurditate ca aceea despre oaia jidovească, pe care numai creştinul aric a transformat-o în lup sălbatic. Profeţiile sale proprii şi toată istoria lui se pronunţă împotriva unei astfel de poveşti... Strămoşii Jidovilor de azi se năpusteau ca lăcustele pe ţările străine, pentru a recolta acolo unde niciodată n'au semănat. *„V'am adus într'o ţară mănoasă, ca să vă bucuraţi de roadele şi de holdele ei“* (Eremia, 2, 7)... *„Voi mâncaţi carnea, vă îmbrăcaţi cu lâna şi voi tăiaţi vitele îngrăşate, dar oile nu-le păstoriţi“.* (Hesekil, 34, 3). Tocmai aceasta e caracteristica Jidanului: totdeauna alţii a trebuit să păzească oile pentru el; şi în totdeauna a găsit popoare supuse, care se îngrijeau de treaba aceasta ca de ex. poporul de agricultori care au fost Israeliţii, căruia în cele din urmă ia luat şi numele, fără de a-i adopta însă şi felul de viaţă“.

Pag. 42:

„Dela începutul istoriei sale şi până în zilele noastre, Evreimea a urmărit neîncetat lozinca: străinii vor înalţa zidurile tale şi-ţi vor păstori oile — şi totdeauna a rămas un străin în ţara hospitalieră care îi deschise porţile invitând-o să participă la organizaţia ei. După ce şi-a însuşit destul din bogăţia popoarelor şi dupăce prin atitudinea ei fu atât de duşmănită, încât părăşi ţara, de bună voe, sau de silă, n'o făcea fără de a căra cu sine cât mai mult din averea altora. Intre altele aşa s'a întâmplat şi în Egipt: *„Iosif aşadar cumpără toată ţara Egiptului... făcu poporul robi.... şi le dădu lege în ţara Goven şi ei o stăpânire, crescură şi se înmulţiră“* (1. Moise, 47, 13—27).

Egiptenii îşi închipuiră în naivitatea lor, că vor fi totuşi în stare să silească într'un fel oarecare, pe oaspeţii aceştia nepoftiţi, la o muncă cinstită: *„Şi se puseră supraveghetori peste ei şi fură constrânşi la muncă cinstită (!), căci trebuiau să dea ajutor la zidirea oraşelor. Dar oricât de îngrădiţi erau, ei se înmulţeau totuşi şi deveniră o pacoste pentru Egipteni* (!)....“ (2. Moise, 1, 11)“.

Pag. 44:

.....Inainte însă de a părăsi Egiptul, luară cu sine o mulţime de lucruri, care nu le aparţinea. Noţiunile de drept şi proprietate sunt foarte variate. *„Şi vreau să mântuesc poporul acesta de către Egipteni, ca să nu plece cu mâinile goale. Fiecare femee să ceară dela vecinele ei haine şi vase de aur şi de argint; pe acestea să le daţi fiilor şi ficelor voastre şi să le furaţi Egiptenilor (!)“* (2. Moise, 3, 21—22 şi 11, 2).

Evlavioşi ca întotdeauna, ei făceau ceeace le poruncea Dumnezeul lor — *„şi împrumutând* (!) *dela Egipteni haine şi vase de aur şi de argint — ei furară* (!) *dela Egipteni — şi o mulţime de derbedei* (!) *porniră cu ei, cu oi, cu vaci şi cu o mulţime de vite“.* (2. Moise, 12, 35—38). Dela sine se înţelege, că oile şi vitele acestea n'au plecat de bună voe. Fără îndoială ele au au fost împrumutate ca şi vasele de aur şi de argint“.

Pag. 45:

„Zeul Jahve, pe care-l adorau ei, n'a fost o divinitate milostivă şi senină ca aceea arică sau ca zeul Ziu al Germanilor, grecescul Zeus, cu toatecă avea numele asemănător de Zebaoth. Antiscul El-Şaddai a fost acela, cu care s'a aliat Abraham, zeul pustiului, care trecea toate prin foc, zeul distrugător şi nimicitor. *„Stăpânul vostru Zebaoth când calcă peste o ţară, o topeşte încât toţi locuitorii trebue să jeluiască* (!) (Amos, 9, 5).

Aşa a fost Jidovimea încă din timpuri străvechi şi aşa a rămas până în zilele noastre. Rătăcitor prin pustii odinioară, Jidanul de câteva secole (încă în Grecia şi în Roma antică) *este tipul caracteristic al omului de oraş mare,* care nu cunoaşte idealuri. *Arianul printr'o iluzie absurdă, a poetizat credinţa Jidanului, făcând din ea o credinţă într'un dumnezeu ceresc şi milostiv, în timp ce Jidanul adoră totuşi numai un idol, care prin furia lui de distrugere îi seamănă de minune.*

Jidanul niciodată n'a construit; întotdeauna a distrus. Unde e cultura lui? Unde e literatura şi unde e arta ce a creat-o? S'a împodobit întotdeauna cu pene străine; a făcut negoţ întotdeauna cu produsele altuia. Singurul monument de arhitectură pe care l-au avut Jidanii, templul lui Solomon, a trebuit să fie clădit de arhitecţi străini, să fie împodobit de artişti străini, căci ei înşişi — Jidanii — erau numai cămătari, şi gheşeftari; artişti niciodată! Şi oare astăzi e altfel? Pentru a descoperi producţiuni de artă jidoveşti, ar trebui să decretăm piesele de şantan drept capo-d'opere“.

Pag. 47:

.... In anul 821 Persanul Manâvi al Maulid îi judecă pe Jidani în felul următor: *„A aştepta dela un Jidan cinste şi spirit de dreptate, este caşicând ai căuta virginitatea la o cocotă bătrână“.*

Pag. 50:

„Karl Marx (Mardochai), întemeietorul socialismului, caracterizează scurt şi cuprinzător spiritul jidovesc: *„Care este cultul Jidanului? Gheşeftăria. — Care este dumnezeul său? Banul“.*

Pag. 59:

„In 1914, dintre 3140 studenţi

[1]) 5, Moise, 7, 16.

[2]) 1, Moise, 22, 17.

erau înscrişi, în loc de 31 Jidani, care ar fi corespuns conform procentului pe care-l avea faţă de populaţia băştinaşe, — 937. Universitatea din Viena numără printre 100 de studenţi în anul şcolar
1913—14 : 30 de Jidani
în 1914—15 : 45 de Jidani
în *1918* : *92*[3]) de Jidani.

In Germania, în 1917, dintre 100.000 bărbaţi frequentau Universitătile
111 Germani
662 Jidani".

Pag. 58:
„Profesorul jidan *Gans* spune următoarele cu privire la botezul Jidanilor şi la căsătoriile lor mixte: *„Botezul şi chiar încrucişarea n'au nici o importanţă. Rămânem Jidani până şi în a suta generaţie, ca acum 3000 de ani. Noi nu pierdem mirosul rassei noastre nici printr'o înzecită încrucişare. La orice împreunare, cu nu importă ce femee, rassa noastră e stăpână: întotdeauna se vor naşte Jidovi!"*

Pag. 59 :
„Ca şefi politici Jidanii sunt:
socialişti majoritari 18 %
independenţi 65 %
comunişti 87 %.

De aici se vede cum cangrena jidovească se întinde spre stânga".

[3]) *Studenţii germani erau în transee.*

Din Ziarul UNIVERSUL, singurul cotidian care mai ţine piept Jidanilor. (Nr. 2 II. 1931.

Presa din str. Sărindar
ia apărarea spionilor comunişti
Rostul unei campanii

„Dimineaţa" de Vineri a publicat o notă-avertisment la adresa guvernului prin care îl somează să se ocupe de situaţia „deţinuţilor dela Jilava în afacerea de spionaj", de oarece unii din aceşti spioni se plâng de relele tratamente la care sunt supuşi şi cari i-au adus într'o stare disperată.

E vorba, bine înţeles, de *SPIONII COMUNIŞTI.*

Un fapt caracteristic.

Zilele trecute s'a anunţat în ziare că arestaţii în prevenţie dela Văcăreşti, care fac parte dintr'o *asociaţie naţionalistă anti-comunistă,* s'au îmbolnăvit şi situaţia lor este gravă.

Ei bine, nu numai că presa din str. Sărindar, n'a găsit de cuviinţă să protesteze în numele principiilor.... umanitariste, împotriva acestui tratament, dar ea continuă să ceară, cu o stăruinţă diabolică şi în termeni imperioşi, guvernului, să ia *cele mai drastice măsuri de represiune împotriva tuturor celor ce îndrăznesc să combată comunismul şi să propage naţionalismul integral.*

Nu numai atât.

„Adevărul" de aseară, simţindu-se încurajat din anumite sfere, merge cu îndrăzneala până acolo, în cât se ridică împotriva propagandei anticomuniste din România, afirmând că această propagandă este nu numai „o creaţiune artificială", dar ea.... „ne clasează în străinătate", ba chiar „dăunează creditului particular şi al statului".

Aşa dar, după presa din str. Sărindar, noi, Românii, n'avem nici dreptul, nici datoria, să combatem bolşevismul revoluţionar şi anarhic, de oarece.... dăunăm creditul particularilor şi al statului în străinătate!...

Să nu uităm că „Dimineaţa" şi „Adevărul" au luat apărarea lui Max Goldstein, atentatorul dela Senat, şi au acuzat pe miniştrii ţării de asasinat; că aceste ziare au dus campanii pentru eliberarea lui Bujor, Boris Stanoff, ca şi a tuturor celor condamnaţi de justiţia noastră pentru asasinate şi crime împotriva siguranţei statului, săvârşite din ordinul sovietelor ruseşti; după cum, astăzi, ele cer guvernului să protejeze pe spionii comunişti arestaţi la Jilava şi protestează violent — ca să audă tovarăşii din Moscova! — împotriva „tratamentului neuman", la care ar fi supuşi aceşti apostoli ai anarhiei roşii!....

Iată ce urmăresc, în realitate, agenţii sovietelor ruseşti din România: înăbuşirea mişcării anti-comuniste naţionaliste, ca să poată opera ei în deplină libertate!

Va înţelege de astă dată guvernul pentru ce e sprijinit în această direcţie — şi numai în această direcţie — de presa din str. Sărindar şi pentru ce a fost atacat violent, fostul ministru de interne, d. *Al. Vaida-Voevod,* în urma atentatului săvârşit de comunistul Goldenberg?

Către Banca Ţării S. A. Bucureşti
Şoseaua Călăraşilor Nr. 114.

Aducem la cunoştinţa onor. Consiliu de Administraţie, că o mulţime de acţionari se interesează la noi, despre mersul băncii, despre dividendul ce li se cuvine după banii plătiţi, şi despre eliberarea acţiilor, în schimbul titlurilor provizorii.

Din corespondenţa schimbată cu administraţia băncii rezultă clar, că noi am pus la dispoziţiunea *„Băncii Ţării"* în mod gratuit, coloanele acestei reviste pentru informarea precisă a acţionarilor, asupra terminului, ţinerii adunărilor generale, asupra mărimii dividendei, asupra hotărârilor aduse cu privire la mersul instituţiunii.

Rugăm din nou conducerea *„Băncii Ţării"* să preţuiască după cum se cuvine pe D-nii acţionarii, informându-i despre partea lor de avere, cu care au alcătuit banca, — ori să le restitue banii, dacă nu mai au nevoe de capitolul lor.

Vom reveni — în caz că vă veţi ascunde în umbra tăcerii.

„Infrăţirea Românească".

Pentru ziarul » Universul «

„Infrăţirea Românească" îşi împlineşte cu deosebită plăcere datoria de a aduce pe cale publică mulţumiri ziarului *„UNIVERSUL"* singurul cotidian de informaţie corectă, de curaj civic şi simţire românească, pentru faptul de a fi relatat pe trei coloane *„Ce s'a petrecut la Rădăuţi"* în numărul de Vineri 6 Februarie 1931.

Atitudinea obiectivă, demnă şi curajoasă a marelui ziar popular contrastează atât de isbitor cu purtarea celorlalte ziare, cari ori au tăcut cu diplomaţie jidovească, ori au denaturat faptele, din consideraţii meschine de a fi pe placul Jidanilor şi politicianilor jidoviţi, desperaţi de avântul irezistibil ce ia mişcarea L. A. N. C. în toate părţile ţării roase de vermina jidovească.

Pentru colaboratorii noştri.

Rugăm manuscrise legibil scrise şi pe hârtie corespunzătoare. In caz contrar articolele respective nu se pot publica.